

wošchzojskeju. Chej, kaž ta hutšchoba dybjo. My zomy hubegasch, ale hyschczi nejšmy niz sachowali! Tam šu zerkwine peńese, šu našche peńese, jo šlobrany podomk, — zo šchykno wostawisch? Popadajšcho že a nošczo pšchez, daž jo do piwnize, abo ša wosczechu! Sašobu, chwatajšcho! Ale žeden še negno, dla tšchacha šmy pšchoste. Do gnoja šarysch, to bžo nejlepej! Žěšno še to stańo. Ale pla šušeda šu šche hońna šwozynane, te šu to wiželi, how namžo wostasch. My wsejomy sašej šchykno do jšchpy. Schuder šcho pońno luži; to ga še namžošch jaden guušch, ab nebył wižony. Tak my stojezy žakosčimy, chejšamy, plazomy, ale žeden namžo tšchožeńa stupisch, a te Prusijany šu juž we nižyńe; šluchaj, kaž še sašej praška a řaga! Doktor Sarasin buma blědy kaž humarlik.

„Kněš doktor, zo my pojžošcho?“ — „Byžczo jan š měrom, ja pšchidu sašej!“ — „Wy zošcho naš spušchczišch?“ Sawěšcže, won še hopaša, šaras do nožńow a revolver do šapše, dajo mě ruku: „adjě!“ — Wěšch nězo zašchńejšchego? spušchczone nět stojmy. A wenze gańa šcho překi a podlu. How namžomy wostasch, dejmy do grože, abo na chlew? Mě bu šcho šchamńe pšched wozyma. Zo žakobišch wo šwoj podomk? nět jo šcho zu posdže, wsej te žišchetka a chwataj šu grobowze do kněžych, te budu radu wěžesch. Za wostanu tudy tak dšujko aš možno.

Tuchylu bu šedymich. Dr. Sarasin pšchiže saš. Zo dajo? Ršchawny žeń! Won še hobroschijo k tym mlodym gojzam a žějo: „Nět pojžczo, kamerady, a žaržczo še, ab nedato žednych granatow.“ Potom groni šu mńo: „Kněš farať, my mušymy tu zerkwju měšch, jěšno ławki wen a šłomu nutsch, tak wele ako krydnusch možošcho!“ To šchykno še nachwatki stańo, a rowno tak w šchuli.